

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Jitky Zavřelové ve věci

žalobkyně: **J. S.**
bytem P. L., P.
zastoupená JUDr. Jaromírem Kainem, advokátem
sídlem Pavla Švandy ze Semčic 1068/13, Praha 5

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2016, č. j. 012676/2016/KUSK,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou soudu dne 31. 3. 2016 se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2016, č. j. 012676/2016/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Jílové u Prahy (dále jen „stavební úřad“) ze dne 9. 6. 2015, č. j. MJuP/03461/2015 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby spočívající v přístavbě hygienického zázemí k chatě ev. č. X na pozemcích p. č. X, X a st. X v k. ú. a obci V. n. V. (dále jen „přístavba“; všechny dále uváděné pozemky se rovněž nacházejí v k. ú. a obci V. n. V.).

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

2. Žalovaný odůvodnil napadené rozhodnutí tím, že odvolání žalobkyně směřovalo proti obsahu nesouhlasného závazného stanoviska Městského úřadu Černošice jakožto orgánu státní správy lesů (dále jen „orgán státní správy lesů“) ze dne 4. 3. 2015, č. j. MUCE 12335/2015 OZP/L/Mi (dále jen „prvoinstanční stanovisko“). Žalovaný proto požádal nadřízený orgán státní správy lesů, tj. Krajský úřad Středočeského kraje, aby toto stanovisko změnil nebo potvrdil. Ten závazným stanoviskem ze dne 20. 1. 2016, č. j. 044481/2016/KUSK/OŽP/2-Mi (dále jen „potvrzující stanovisko“), prvoinstanční stanovisko potvrdil. Žalovaný proto odvolání žalobkyně zamítl.
3. Žalobkyně v žalobě namítla, že žalovaný porušil zásadu ochrany legitimního očekávání plynoucí z § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobkyně ve svém odvolání poukázala na rozhodnutí Městského úřadu v Černošicích ze dne 7. 2. 2005, č. j. Zem221/250/05Mi (dále též jen „rozhodnutí z roku 2005“), kterým tento orgán souhlasil s vydáním územního rozhodnutí o umístění stavby a stavebního povolení na přístavbu rekreační chaty ev. č. X a oplocení pozemku na pozemcích p. č. X a X, které se nacházejí ve vzdálenosti do 50 metrů od okraje lesa na pozemku p. č. X. V tomto případě se jednalo o rekreační chatu sousedící s chatou žalobkyně, která je ve vztahu k lesu umístěna téměř identicky. Rozsah a podoba tehdejší přístavby byly téměř totožné s přístavbou žalobkyně. Odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009 – 233 (všechna citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz).
4. Dále namítla, že nesouhlasí s žalovaným, že zlepšením její chaty by došlo k jejímu většímu využívání. Chata neslouží k trvalému bydlení, ale k rekreaci a žalobkyně ji tak hodlá užívat i nadále. Odmítla rovněž domněnku žalovaného, že by z její strany docházelo k porušování povinností stanovených zákonem č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lesní zákon“).
5. Dále žalobkyně namítla, že napadeného rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť jeho odůvodnění neobsahuje náležitosti podle § 68 odst. 3 správního řádu, zejména se nevypořádává s odvolacími námitkami žalobkyně.
6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě pouze zopakoval odůvodnění obsažené v napadeném rozhodnutí.
7. Během ústního jednání konaného dne 30. 1. 2018 setrvali účastníci na svých stanoviscích.
8. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žádostí ze dne 13. 4. 2015 žalobkyně požádala o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení ke stavbě spočívající v přístavbě sociálního zařízení na pozemcích p. č. X a X v k. ú. V. n. V.. Podle projektové dokumentace se přístavba má nacházet na severní straně chaty žalobkyně. Její půdorys je 2,5 x 4,9 metrů (kratší rozměr je směrem na sever). V nadzemní části se sestává z komory a koupelny; pod nimi má být vybudována jímka splaškové kanalizace o objemu asi 9 m³.
9. K žádosti žalobkyně bylo doloženo závazné stanovisko Městského úřadu Černošice jako orgánu státní správy lesů ze dne 4. 3. 2015, č. j. MUCE 12335/2015 OZP/L/Mi, vydané podle § 14 odst. 2 lesního zákona, kterým orgán státní správy lesů nesouhlasil s dotčením pozemků do vzdálenosti 50 metrů od okraje lesa umístěním přístavby rekreační chaty ev. č. X na pozemcích p. č. X a X. Podle tohoto závazného stanoviska se chata žalobkyně nachází v dolní polovině strmého svahu údolí řeky Vltavy. S lesem

sousedí na východní a západní straně. Na západní straně se terén prudce svažuje a les nepředstavuje pro chatu výraznější nebezpečí. Na východ od chaty je les vzdálen 7 metrů. Podle údajů lesního hospodářského plánu zde plní i mimoprodukční, zejména protierozní a půdoochranné funkce. Je tvořen borovicí a modřínem, které mají hodnotu absolutní výškové bonity 20 a 24. Tato hodnota vyjadřuje výšku stromu ve věku 100 let, tj. v dospělém věku a za normálních okolností definuje nejbližší přípustnou odstupovou vzdálenost staveb od lesa. Chata žalobkyně tedy již v současné době nesplňuje kritérium dostatečného odstupu. Není žádoucí, aby se dále rozšiřovala, neboť to by mělo za následek nárůst rizika ohrožení lesa nepřímými negativními účinky. Ty spočívají v možné povinnosti žalobkyně provést k ochraně chaty bezpečnostní opatření podle § 22 lesního zákona, zejména před pády větví a stromů. Jejich realizace by s sebou nesla nežádoucí redukci lesního porostu a ohrožení produkčních a mimoprodukčních funkcí lesa. Dalším negativním efektem na les pak je vyvážení nově navrhované jímky odpadních vod, neboť k chatě žalobkyně vede pouze neoficiální vyježděná cesta. Jízda a stání motorových vozidel v lese, včetně fekálního vozu, je vázána na souhlas vlastníka, který nelze předjímat. Konečně zvyšování uživatelského komfortu chaty žalobkyně s sebou přináší vyšší potenciál k jejímu obývání a její vyšší hodnotu. Tím vzrůstá tlak na zajištění ochrany před lesem a rozsah případných nežádoucích zásahů do lesního porostu. Nepovolené kácení a terénní úpravy jsou přitom v lokalitě patrné již dnes.

10. Usnesením ze dne 11. 5. 2015, č. j. MJuP/03732/2015, stavební úřad vyloučil řízení o stavebním povolení ze společného řízení a vyloučené stavební řízení přerušil do nabytí právní moci rozhodnutí v územním řízení. Rozhodnutím ze dne 9. 6. 2015, č. j. MJuP/03461/2015, stavební úřad zamítl žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění přístavby. V odůvodnění uvedl, že žádost zamítl, neboť vzhledem k nesouhlasnému prvoinstančnímu stanovisku je umístění stavby v rozporu s § 90 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“).
11. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž mj. namítla, že došlo k porušení § 2 odst. 4 správního řádu, neboť orgán státní správy lesů rozhodnutím ze dne 7. 2. 2005, č. j. Zem221/250/05Mi, souhlasil s vydáním územního rozhodnutí o umístění stavby a stavebního povolení na stavbu přístavby rekreační chaty ev. č. X a oplocení na pozemcích p. č. X a X, které se nacházejí ve vzdálenosti do 50 metrů od okraje lesa na pozemku p. č. X. Žalobkyně namítla, že se jednalo o sousední rekreační chatu lokalizovanou směrem k hranici lesa na východní i západní straně téměř identicky a velikost přístavby byla srovnatelná s její stavbou. Dále namítla, že byl porušen princip materiální pravdy a princip proporcionality. Vedlejší chata totiž má zkolaudovaný septik vyvážený fekálním vozidlem a proto žalobkyně předpokládá, že by také získala souhlas vlastníka lesa. Dále zdůraznila, že vzhledem k hranici lesa na východě by stavba byla rozšířena pouze o 2,35 metrů při zachování současného odstupu. Závěrem žalobkyně namítla, že jí stavební úřad znemožnil uvést stavbu do souladu s vodním zákonem, čímž disproportionálně upřednostnil ochranu lesa před ochranou vod a půdy. Vybudování koupelny by nemělo být vnímáno jako zdroj zátěže lesního ekosystému, ale jako nástroj pro důsledný sběr odpadních vod a jejich ekologickou likvidaci.
12. Žalovaný přípisem ze dne 24. 8. 2015, č. j. 115569/2015/KUSK, požádal Krajský úřad Středočeského kraje jako nadřízený orgán státní správy lesů o potvrzení nebo změnu

prvoinstančního stanoviska. Závazným stanoviskem ze dne 20. 1. 2016, č. j. 044481/2016/ KUSK/OŽP/2-Mi, žalovaný potvrdil prvoinstanční stanovisko. Žalovaný jej odůvodnil tím, že orgán státní správy lesů na základě porovnání vzdálenosti chaty od lesa a výšky lesního porostu, které dosáhne ve sto letech, správně došel k závěru, že žalobkyně bude nucena splnit povinnost plynoucí z § 22 odst. 1 lesního zákona a provést opatření k zabezpečení chaty před pádem stromů a jejich částí. Žalovaný k tomu dodal, že by v jejich rámci bylo nutné vymýcení lesa do vzdálenosti přibližně 17 metrů. Dále žalovaný uvedl, že důvodem k neudělení souhlasu je taktéž, že součástí plánované přístavby je i odpadní jímka, kterou bude nutno vyvážet fekálním vozem přes pozemky určené k plnění funkcí lesa, neboť k chatě není zřízena příjezdová komunikace. Takovou dopravní obsluhu nelze dlouhodobě realizovat na základě povolení výjimky ze zákazu podle § 20 odst. 1 písm. g) lesního zákona. Další modernizace chaty způsobí četnější a dlouhodobější pobyty žalobkyně a její rodiny, což neodpovídá původně předpokládanému využití chaty a vyvolá potřebu její dopravní obslužnosti automobilem.

13. K námitce žalobkyně ohledně porušení principu ochrany legitimního očekávání žalovaný v potvrzujícím stanovisku dále uvedl, že si od orgánu státní správy lesů vyžádal podklady rozhodnutí z roku 2005 a zjistil skutkové rozdíly oproti jím projednávané věci. Výška porostu borovice černé a lesní v sousedství chaty ev. č. X byla 18 metrů, zatímco výška porostu borovice lesní a modřínu v sousedství chaty žalobkyně je 20 až 24 metrů. Vzdálenost chaty ev. č. X od okraje lesa byla 10 metrů, zatímco vzdálenost chaty žalobkyně je 7 metrů. Chata žalobkyně je tedy v menší vzdálenosti od lesa a zároveň les v jejím sousedství je méně stabilní kvůli výskytu modřínů a vyššímu vzrůstu dřevin. Dále žalovaný poukázal na odlišnou povahu přístavby chaty ev. č. X, která se sestávala ze skladu a oplocení pozemku, zatímco přístavba chaty žalobkyně má obsahovat komoru, koupelnu a jímku, což jako celek představuje větší ohrožení lesa. Přístavbou k chatě ev. č. X se souvztažnost mezi ní a lesem prakticky nezměnila. K námitce týkající se porušení principu proporcionality a zásady materiální pravdy žalovaný přisvědčil, že žalobkyně zvyšuje uživatelský komfort své chaty a proto lze předpokládat, že ji bude z toho důvodu navštěvovat častěji a i v jiných ročních obdobích. V době, kdy byla stavba zkolaudována, byl schválen technický stav a vybavení stavby i rozsah jejího využívání, takže se do budoucna mohlo kalkulovat pouze s údržbou stavby, nikoliv s jejím rozšiřováním. Navíc bude přístavbou vynucena potřeba dopravní obslužnosti fekálními vozidly k vyvážení jímky. Žalobkyně nemůže kalkulovat s tím, že takový souhlas získá. Pokud jde o námitku týkající se ochrany půdy a vod, žalovaný konstatoval, že neudělení souhlasu bylo nejúčinnějším krokem k zamezení zvyšování zátěže lesního ekosystému, neboť záměr nebude realizován. Chata byla bezpochyby zkolaudována i s jímkou a jistě byla podle dříve platných právních předpisů řešena i likvidace fekálií. Jiné řešení jejich likvidace představuje novou stavbu, kterou ovšem nelze v daném území realizovat.
14. Rozhodnutím ze dne 27. 1. 2016, č. j. 012676/2016/KUSK, žalovaný odvolání žalobkyně zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.
15. Z rozhodnutí z roku 2005 provedeného během ústního jednání jako důkaz plyne, že orgán státní správy lesů souhlasil s umístěním stavby nazvané jako přístavba rekreační chaty ev. č. X a oplocení pozemku na pozemcích p. č. X a X, které se nacházejí ve vzdálenosti do 50 metrů od okraje lesa na pozemku p. č. X. V odůvodnění uvedl, že pozemky p. č. X a X byly odňaty z pozemků určených k plnění funkcí lesa a jedná se

- o zastavěnou plochu a zahradu. Realizací přístavby se vztahy mezi lesem a chatou ev. č. X prakticky nezmění. Z přílohy tohoto rozhodnutí je patrné, že přístavba spočívá ve vybudování balkonu na západní straně chaty s půdorysem o rozměrech 2,1 x 4,85 metrů (kratší rozměr rozšiřuje chatu západním směrem) a skladu na severní straně chaty o půdorysu s rozměry 2,15 x 5 metrů (kratší rozměr rozšiřuje chatu severním směrem).
16. Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a závazná stanoviska orgánů státní správy lesů, které byly jeho závazným podkladem, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Podle § 14 odst. 2 lesního zákona dotýká-li se řízení podle zvláštních předpisů zájmů chráněných tímto zákonem, rozhodne stavební úřad nebo jiný orgán státní správy jen se souhlasem příslušného orgánu státní správy lesů, který může svůj souhlas vázat na splnění podmínek. Tohoto souhlasu je třeba i k dotčení pozemků do vzdálenosti 50 m od okraje lesa. Souhlas vydávaný jako podklad pro rozhodnutí o umístění stavby nebo územní souhlas a dále pro rozhodnutí o povolení stavby, zařízení nebo terénních úprav anebo jejich ohlášení je závazným stanoviskem podle správního řádu a není samostatným rozhodnutím ve správním řízení.
18. Podle § 22 odst. 1 lesního zákona vlastníci nemovitostí nebo investoři staveb a zařízení jsou povinni provést na svůj náklad nezbytně nutná opatření, kterými jsou nebo budou jejich pozemky, stavby a zařízení zabezpečeny před škodami způsobenými zejména sesuvem půdy, padáním kamenů, pádem stromů nebo jejich částí, přesahem větví a kořenů, zastíněním a lavinami z pozemků určených k plnění funkcí lesa; tato opatření jsou oprávněni provést i na pozemcích určených k plnění funkcí lesa. Rozsah a způsob zabezpečovacích opatření stanoví orgán státní správy lesů, pokud není podle zvláštních předpisů příslušný jiný orgán státní správy. Vlastník pozemků určených k plnění funkcí lesa je povinen provedení opatření strpět.
19. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a podkladového závazného stanoviska. Žalobkyně pouze obecně namítla, že se žalovaný nevypořádal s jejími odvolacími námitkami. Lze uvést, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu může spočívat v nedostatku důvodů, anebo v jeho nesrozumitelnosti (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů napadeného rozhodnutí se primárně týká nedostatků odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, jehož náležitosti vyplývají z § 68 správního řádu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se bude jednat zejména tehdy, pokud z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu není patrné, proč správní orgán rozhodl způsobem uvedeným ve výroku rozhodnutí nebo jak se vypořádal s připomínkami a námitkami účastníků řízení. Naznačené požadavky plynoucí z § 68 odst. 3 správního řádu se přiměřeně použijí i ve vztahu k odůvodnění závazného stanoviska dotčeného orgánu podle § 149 správního řádu (srov. § 154 správního řádu; dále též rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009 – 150, publ. pod. č. 2381/2011 Sb. NSS).
20. Odvolání žalobkyně směřovalo primárně proti závaznému stanovisku orgánu státní správy lesů ze dne 4. 3. 2015, č. j. MUCE 12335/2015 OZP/L/Mi. Žalovaný jako nadřízený stavební úřad nebyl oprávněn hodnotit odvolací námitky napadající závazné stanovisko dotčeného orgánu. Jeho povinností podle § 149 odst. 4 správního řádu bylo vyžádat si potvrzení nebo změnu prvoinstančního stanoviska od nadřízeného orgánu státní správy lesů, což žalovaný správně učinil. Jen tento orgán (byť jím byl shodou

okolností opět žalovaný) jakožto nadřízený dotčený orgán na úseku státní správy lesů, pak byl příslušný k vypořádání odvolacích námitek žalobkyně, a to v rámci odůvodnění svého potvrzujícího či měnícího závazného stanoviska – nikoliv v odůvodnění samotného napadeného rozhodnutí. Z tohoto důvodu postačovalo z hlediska požadavků kladených na přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí odkázat na tato závazné stanoviska nadřízeného orgánu státní správy lesů (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016 – 65). Těžištěm přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí se stalo potvrzující závazné stanovisko nadřízeného orgánu státní správy lesů. Lze přitom konstatovat, že v potvrzujícím stanovisku se žalovaný všemi odvolacími námitkami žalobkyně podrobně zabýval a z jeho odůvodnění (viz str. 3 až 5 potvrzujícího stanoviska) je bez potíží seznatelné, proč je shledal nedůvodnými. Zákonnost napadeného rozhodnutí a posouzení způsobu, jakým byly námitky vypořádány, je již věcí meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí resp. potvrzujícího závazného stanoviska žalovaného, kterým se však soud může věnovat pouze v mezích uplatněných žalobních bodů. Námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí soud posoudil jako nedůvodnou.

21. Soud dále konstatuje, že v rámci meritorního přezkumu závazného stanoviska dle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. přezkoumává soud závazné stanovisko toliko v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, a to tak, že posuzuje pouze jeho zákonnost, nikoliv též věcnou správnost (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016 – 65). Přezkoumávání věcné správnosti závazného stanoviska je vyloučeno z toho důvodu, že při vydání závazného stanoviska se široce uplatní správní uvážení. Ustanovení § 14 odst. 2 lesního zákona nikterak nelimituje rozsah správního uvážení orgánu státní správy lesů při vydávání souhlasu se stavbou v ochranném pásmu lesa. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 As 47/2003 – 48). V případě soudního přezkumu správního uvážení správní soud nenahrazuje správní orgán v jeho odborné kompetenci a nemůže nahradit jeho správní uvážení svým vlastním, ale posuzuje, zda nedošlo ke zneužití či vybočení z mezí správního uvážení a zda se správní orgán dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 As 155/2015 – 35).
22. Žalobkyně namítla, že žalovaný porušil zásadu ochrany legitimního očekávání plynoucí z § 2 odst. 4 správního řádu. Tato námitka přitom směřuje výlučně proti potvrzujícímu závaznému stanovisku nadřízeného orgánu státní správy lesů. Podle názoru žalobkyně se její případ shoduje s případem řešeným v rozhodnutí z roku 2005, kterým byl udělen souhlas k umístění přístavby k sousední chatě ev. č. X o téměř totožném rozsahu a podobě. Soud musí poznamenat, že i tato námitka je formulována velmi obecně a nereaguje na odůvodnění potvrzujícího stanoviska. Žalovaný v něm přitom k obsahově stejné odvolací námitce poukázal na konkrétní skutkové odlišnosti od případu z roku 2005, zejména na rozdílnou vzdálenost sousední chaty od lesního

porostu a jeho jiné druhové složení, a na skutečnost, že přístavba k chatě žalobkyně zahrnuje i odpadní jímku.

23. Podle § 2 odst. 4 správního řádu platí, že „[s]právní orgán dbá [...] na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.“ Jedná se o vyjádření zásady ochrany legitimního očekávání, která zjednodušeně říká, že správní orgány jsou povinny rozhodovat konzistentně, jinak řečeno, nemohou svévolně („nedůvodně“) měnit svou rozhodovací praxi. Uplatnění této zásady nicméně vyžaduje, aby rozhodované případy byly obdobné, tedy aby mezi nimi neexistovaly relevantní skutkové odlišnosti. Je pak především na žalobci, aby svou argumentaci vyvrátil, že skutečnosti, kterými žalovaný odůvodňuje rozdílné rozhodnutí v jeho věci, relevantní nejsou. V tomto směru však žalobkyně žádné konkrétní námitky nevznesla. Soud tedy toliko obecně zkoumal, zda žalovaný nevybočil z mezí správního uvážení, zda jeho postup nenese znaky svévole a zda skutkové odlišnosti uvedené v potvrzujícím stanovisku odůvodňují odlišného posouzení případu žalobkyně.
24. Žalovaný v první řadě poukázal na kratší vzdálenost chaty žalobkyně od lesního porostu a na jeho jiné druhové složení. Nesouhlasné potvrzující stanovisko přitom bylo mj. postaveno na tom, že vzdálenost chaty žalobkyně, resp. plánované přístavby, od lesního porostu je kratší, než potenciální výška dospělých stromů. Ty ji tak budou ohrožovat pádem, v důsledku čehož by v případě provedení bezpečnostního opatření podle § 22 odst. 1 lesního zákona mohlo dojít k redukci lesa. Ten zde podle prvoinstančního stanoviska roste na svahu a plní tak zejména protierozní funkce. Přístavba chaty ev. č. X byla ovšem vzdálena o 3 metry dále od lesa, který byl navíc v důsledku jiného druhového složení o 2 až 6 metrů nižší. Žalovanému tak lze přisvědčit, že intenzita ohrožení lesa byla v případě chaty ev. č. X nižší, než v případě navrhované přístavby k chatě žalobkyně.
25. Druhým skutkovým rozdílem, který podle závazného stanoviska nyní projednávanou věc odlišuje, je jiný charakter přístavby chaty. Ta má zahrnovat i odpadní jímku, kterou bude nutno vyvážet fekálním vozem, zatímco přístavba chaty ev. č. X spočívala pouze v rozšíření o sklad. Vyvážení jímky odpadním vozem má podle žalovaného navýšit dopravní zátěž v lese. S těmito závěry lze souhlasit. Pravidelné průjezdy fekálního vozu mohou les zatěžovat více, než tomu bylo dosud. Pohyb a stání motorových vozidel v lese jsou přitom z hlediska ochrany jeho funkcí činnosti nežádoucí [§ 20 odst. 1 písm. g) lesního zákona], jakkoliv je vlastník lesa může výjimečně povolit (srov. odst. 4 tohoto ustanovení). Tyto důvody nesouhlasného potvrzujícího stanoviska pak nelze na případ chaty ev. č. X vztáhnout, neboť její přístavba skutečně neobsahovala jímku, ani obdobnou stavbu navyšující dopravní zátěž v lese, nýbrž jen sklad a balkon. Soud tedy uzavírá, že se jedná o relevantní skutkovou odlišnost.
26. Argumentace žalobkyně rozsudkem NSS ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009 – 233, je proto nepřipadná, neboť uplatnění zásady zakotvené v § 2 odst. 4 správního řádu nebylo na místě. Soud podotýká, že NSS v tomto rozsudku vedle textu citovaného žalobkyní také uvedl, že „zásada legitimního očekávání účastníka správního řízení nemá v žádném případě absolutní hodnotu a je např. omezena jinými zásadami, jež je v rámci správního řízení správní orgán povinen respektovat. Zde musí Nejvyšší správní soud souhlasit s názorem krajského soudu, že zásada legitimního očekávání je omezena zejm. zásadou legality (§ 2 odst. 1 a 2 správního řádu) či zásadou účelnosti a souladu zvoleného řešení s veřejným zájmem (§ 2 odst. 4 správního řádu).“ I pokud by případ žalobkyně byl

srovnatelný s dřívějším případem chaty ev. č. X, žalovaný by jí nemusel nutně vyhovět. Oba shora uváděné důvody (nedostatečná vzdálenost chaty od lesa a potřeba vyvážení jímky), totiž svědčí o tom, že zájmy chráněné lesním zákonem mohou být přístavbou chaty žalobkyně dotčeny intenzivněji, než v případě sousední chaty. Byl zde tedy dán relevantní důvod pro odchýlení se od rozhodnutí v dřívější věci, což žalovaný v potvrzujícím závazném stanovisku řádně odůvodnil. Dotčené orgány státní správy lesů proto nevybočily z mezí správního uvážení a jejich závazná stanoviska nelze označit ani za svévolná. Námitku týkající se porušení legitimního očekávání žalobkyně proto soud shledal nedůvodnou.

27. Pokud se žalobkyně ohradila proti argumentaci, že přístavbou dojde k častějšímu využívání chaty, lze jí z části přisvědčit. Přístavba hygienického zázemí nevypovídá nic o tom, že by žalobkyně hodlala v chatě častěji pobývat. Tomuto argumentu je třeba vytknout, že je spekulativní a nemá dostatečný podklad ve skutkových zjištěních. Žalovaný však potvrzující závazné stanovisko založil primárně na jiných, a to podstatnějších důvodech, které samy o sobě jako důvod nesouhlasu obstojí. I tuto poslední námitku proto soud shledal nedůvodnou, neboť uvedený nedostatek nemohl mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
28. Nad rámec uvedeného soud zdůrazňuje, že v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí, jehož rozsah byl vymezen uplatněnými žalobními body, se nemohl zabývat přezkumem napadeného rozhodnutí z hledisek, které žalobkyně výslovně v rámci žalobních bodů neuplatnila (např. proporcionalitou nesouhlasného závazného stanoviska). Soud rovněž neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo zatíženo jinou vadou, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 76 odst. 1 s. ř. s.).
29. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně, která byla z procesního hlediska neúspěšná, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl naopak plně úspěšný, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud tedy rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. ledna 2018

JUDr. Milan Podhrázký v. r.
předseda senátu